

Η ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ ΤΗΣ ΘΘΟΝΗΣ

ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ, Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ!

(Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Πιέρ Μπερζέ.)

Η Βέρα Κορέν είχε ίσως ή μόνη «βεντέτα» που δικαιολογείται να παίξει στην όθνη τους ρόλους μιας «μοιραίας» γόησας και μιας κατασκόπου. Η ιστορία της ζωής της δικαιολογεί πλήρως αυτή την προτίμησή της, γιατί η Βέρα Κορέν είναι πράγματι μια γυναίκα που φέρνει δυστυχία. Οι άνθρωποι που την αγαπούν και την πλησιάζουν, ενώ πρώτα ήταν εύτυχισμένοι, βλέπουν με τρόμο να καταστρέφονται, σαν μια άορατη δύναμη να τους σπρώχνει προς τον όλεθρο. Η Βέρα Κορέν έχει ένα δολοφονικό βλέμμα. Άρκει να σάς κυττάει για να παγώσετε από τη φρίκη σας, όπως όταν αντικρύζετε ένα φείδι. Γι' αυτό κ' η δυστυχισμένη αποφεύγει να επιδεικνύεται, να κάνει αισθηματικές γνωριμίες και να δημιουργήσει θαυμαστάς.

— Είμαι, μου εξωμολογήθηκε, μια από εκείνες τις γυναίκες που δεν κατάφεραν να πραγματοποιήσουν κανένα όνειρο στη ζωή τους. Όχι βέβαια γιατί δεν είναι ικανές, αλλά γιατί δεν το θέλει ή τύχη τους. Η μοίρα μου με σπρώχνει πάντα από τον αντίθετο δρόμο εκείνου, στον οποίο μπορώ να βρω την ευτυχία. Ωστόσο έχω το κουράγιο να κρύβω την δυστυχία μου και να χαμογελάω. Εν τούτοις αν ήξεραν τί κρύβεται πίσω από αυτό το γέλιο μου θα τρόμαζαν και δεν θα τολμούσαν πειρά να με πλησιάσουν. Όλη μου η ζωή ως σήμερα δεν ήταν τίποτε άλλο από μια ατέλειωτη σειρά δυστυχημάτων...

Κι' επειδή εγώ διεμαρτυρόμην και δεν ήθελα να τα παραδεχθώ αυτά, η Βέρα Κορέν μου διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια τη ζωή της.

— Ήρθα στον κόσμο, μου είπε, μια νύχτα που είχαν ανοίξει οι καταρράχτες τ' ουρανού. Η βροχή έπιανε το Παρίσι, γκρέμιζε τα σπίτια των φτωχών και πρέσυρε στις λεωφόρους τ' αυτοκίνητα. Την ώρα που γεννιόμουν ένας κεραυνός έπεσε στο γειτονικό σπίτι, σκότωσε μια δλόκληρη οικογένεια και αποτέφρωσε το σπίτι δλόκληρο. Η μητέρα μου που υπέφερε κ' ήταν εξαντλημένη από τους τρομαχτικούς πόνους, έβγαλε μιάν άγρια κραυγή φρίκης και πέθανε. Ο πατέρας μου που την αγαπούσε, τρελλός τότε από την απελπισία του, με πήρε στα χέρια του και θέλησε να με πετάξει από το παράθυρο. Ήθελε να με σκοτώσει μέσα σ' εκείνη την τρομερή θύελλα που είχε αναστατώσει τον κόσμο. Μά ο γιαιτρός που είχε καταλάβει την σκέψη του, μ' άρπαξε από την αγκαλιά του.

— Τρελλάθηκες, του φώναξε, και θέλεις να σκοτώσης το παιδί σου;

Τότε εκείνος γονάτισε κοντά στην πεθαμένη μητέρα μου και άρχισε να κλαίει. Κι' έξω ο ουρανός έπυρπολείτο από τις αστραπές και τους κεραυνούς.

— Α, ήταν — όπως μου την διηγήθηκαν — μια ανατριχιαστική νύχτα που ποτέ δεν

μπόρεσα να την ξεχάσω. Ο πατέρας μου, μέχρι το τέλος της ζωής του δεν με συγχώρησε που έγινα άφορμή να πεθάνει η αγαπημένη του γυναίκα. Καμμιά φορά, ώστόσο, κυριεύοταν από πατρική στοργή, μ' έπαιρνε στην αγκαλιά του και προσπαθούσε να με διασκεδάσει. Μά εγώ άρχιζα τότε να συλλαβίζω το όνομα της μητέρας μου και να το φωνάζω επίμονα. Εκείνος στην αρχή αγωνιζόταν να κατανικήσει τον ψυχικό σπαραγμό του. Μά έπειτ' από λίγο, μη ξέροντας τί κάνει από την θλίψη του, μ' έρριχνε μ' αηδία στην κούνια μου κι' έφευγε για να πάει να μεθύσει.

Οι συγγενείς του, που φοβόντουσαν μη κάνει καμμιά τρέλλα εις βάρος της ζωής μου, σκέφθηκαν τότε να με πάρουν από κοντά του και να μ' αναθρέψουν αυτοί. Έτσι, με παρέλαβε μια γρηά θεία μου που καθόταν στο Σαιν-Ντενίς, λίγο πιο μακριά από το Παρίσι. Αυτή με σπούδασε και με μεγάλωσε. Ο πατέρας μου δεν ήρθε ποτέ του να με 'δω. Έστειλε μόνο τα χρήματα της διατροφής μου χωρίς να ρωτάει τίποτε. Έτσι κι' εγώ νόμιζα πειρά ότι είχα γεννηθώ από ένα... τριαντάφυλλο! Και το έλεγα αυτό στις μικρές συμμαθήτριάς μου που με κοροΐδευαν και γελοούσαν με την αφελεία μου που πίστευα ότι δεν είχα γονείς!

Μια μέρα συνέβη ένα δυστύχημα. Η καλή θεία μου, που μ' αγαπούσε τρελλά και διεσκέδαζε μαζί μου, θέλησε να παίξει μαζί μου το «κυνηγητό». Μά γλύστρησε στη μαρμάρινη σκάλα που ώδηγούσε στον κήπο, έπεσε και έ-

μεινε στον τόπο. Έτρεξα τότε κοντά της, μά φοβήθηκα, γιατί ήταν ακίνητη κι' άρχισα να κλαίω και να την παρακαλώ ν' ανοίξει τα μάτια της. Μά εκείνη έεακολουθούσε να μένη βουβή, ακίνητη.

Ο θάνατος της θείας μου ήταν ή άφορμή να... ΓΝΩΡΙΣΩ τον πατέρα μου. Ήρθε να με πάρει και να μ' οδηγήσει πάλι στο Παρίσι. Μόλις τον αντίκρυσά έφερα το δάχτυλο στο στόμα μου κι' άρχισα να τον κυττάζω περιεργα. Ήταν ψηλός, δυνατός κι' ώμορφος. Ένας μεγάλος άνδρας. Με τράβηξε κοντά του και μου χάιδεψε τα μαλλιά. Μά καταλάβαινα ότι δεν μ' αγαπούσε.

— Θέλεις να έρθης μαζί μου στο Παρίσι; με ρώτησε.

Κούνησα άρνητικά το κεφάλι μου.

— Και γιατί; άπόρησε.

— Έτσι! του δήλωσα με πείσμα.

Ωστόσο τον άκολούθησα. Μ' έκλεισε έσωτερική σ' ένα σχολείο και πήγε στον πόλεμο. Γύρισε μ' ένα χέρι και μ' ένα ζύλινο πόδι. Είχε άκόμη κάτι χρυσά πράγματα στο στήθος του που γυάλιζαν.

— Τί είναι αυτά; τον ρώτησα περίεργα.

— Παράσημα, μ' άπάντησε.

— Και που τα βρήκες, πατέρα;

— Εκεί που έχασα το πόδι και το χέρι μου, μου ά-

(Συνέχεια στη σελίδα 56)

Η Βέρα Κορέν

(Κατά τελευταίαν φωτογραφίαν της)

ΒΕΡΑ ΚΟΡΕΝ, Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ !

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 26)

πάντησε καὶ σώπασε.

Κι' ἐγὼ δὲν μπόρεσα ὡς σήμερα νὰ καταλάβω γιατί ὁ πατέρας μου εἶχε κομματιασθῆ τόσο ἀπαίσιος γιὰ δυὸ τε-νεκεδάκια πού γυάλιζαν στὸ στήθος του! Σὲ ἡλικία δεκαπέντε χρονῶν βγήκα ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Ἦμουν ἕνα πολὺ ὠμορφο κορίτσι, ἤξερα τρεῖς γλώσσες κι' ἐπαιζα καλὸ πιάνο. Ὡστόσο τὸ βλέμμα μου εἶχε μιὰ παράξενη σκληρότητα. Θυμᾶμαι ἀκόμη ὅτι ποτὲ δὲν εἶπα εὐχαριστῶ σ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ ποτὲ γιὰ ἕνα σφάλμα μου δὲν ζήτησα συγγνώμην. Ἦμουν κακιά; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, γιὰτὶ ἀκόμη καὶ τώρα δὲν μπορῶ νὰ ξεχωρίσω τὸ κακὸ ἀπὸ τὸ καλὸ. Ἐπειτα, ἕνα ἄλλο πράγμα πού δὲν συνήθισα εἶνε τὰ χάρδια. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού πέθανε τόσο τραγικὰ ἡ θεία μου, κανεὶς δὲν με φίλησε καὶ κανεὶς δὲν μοῦ εἶπε ἕνα τρυφερὸ λόγο. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα μου; Αὐτὸς με περιφρονούσε. Μάταια ἐγὼ ἔκανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ τοῦ κινήσω τὴ συμπάθεια. Κι' ὅταν κάποτε ρίχθηκα με κλάματα στὴν ἀγκαλιά του, μ' ἔσπρωξε ἡσυχὰ καὶ μοῦ εἶπε :

— Ἀκουσε, Βέρα, εἶνε ἀδύνατον νὰ σοῦ φερθῶ καλύτερα... Κάτι ἔχει σπάσει μέσα στὴν καρδιά μου. Τὸ ξέρω ὅτι δὲν φταίς ἐσὺ πού πέθανε ἡ μητέρα σου, μὰ δὲν μπορῶ νὰ φερθῶ διαφορετικὰ. Δὲν σ' ἀγαπάω.

Κι' ἔτσι μεγάλωσα χωρὶς ἀγάπη καὶ χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. Ὡστόσο εἶχα τὸ κουράγιο νὰ σπουδάσω. Οἱ καθηγηταὶ μου μάλιστα πρόσεξαν ὅτι εἶχα ταλέντο κι' ὅτι μπορούσα νὰ γίνω κυκλὴ ἠθοποιός. Καὶ με βοήθησαν παρ' ὅλη τὴν ἀδιαφορία τοῦ πατέρα μου.

Ἐπαιξα στὸ θέατρο κ' ὕστερα, ἐπειδὴ εἶχα φωτογένεια, προτίμησα τὸν κινηματογράφου. Σ' αὐτὸν ὁμως δὲν προσελήφθη ἐντελῶς τυχεῖα, μὰ ὕστερα ἀπὸ ἕνα σκάνδαλο. Ὁ γιὸς ἐνὸς τραπεζίτη ἐπέμενε νὰ με γνωρίση καλύτερα, γιατί με συμπαθοῦσε. Ἐγὼ ὁμως τὸν ἀπέφευγα γιατί εἶχα καταλάβει πειὰ τὴν μοιραία γοητεία πού ἐξασκοῦσα στοὺς ἄνδρες. Μιὰ φορὰ μάλιστα τοῦ τὸ μῆνυσα με μιὰ φίλη μου. Μὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ μ' ἀνάγκασε τέλος νὰ ὑποχωρήσω. Ὅταν ὁμως ὁ ἐρωτευμένος τραπεζίτης ἔφυγε τρισευτυχισμένος ἀπὸ τὸ διαμέρισμά μου, τὸ αὐτοκίνητό του συνεκρούσθη μ' ἕνα ἄλλο κι' ὁ φίλος μου ἔμεινε στὸν τόπο. Τὴν ἴδια τύχη εἶχαν ἀκόμη ἄλλοι δυὸ ἄνθρωποι, πού πόθησαν τὸν ἕρωτά μου.

Φαίνεται ὅτι εἶνε μοιραῖο νὰ φέρνω τὸ κακὸ, γιατί τὴν ὥρα πού γεννήθηκα ὁ πατέρας μου με καταράστηκε. Κι' ὅταν πέθαινε, μάταια προσπάθησα νὰ τὸν κάνω νὰ με συγχωρήσει. Μοῦ ἀρνήθηκε τὴν συγγνώμη του, γιατί ἀθελά μου τοῦ εἶχα τσακίσει τὴ ζωὴ. Ναί, μὴν ἐκπλήττεσθε. Εἶμαι μιὰ καταραμένη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο φέρνω γρουσουζιά σ' ὅσους με πλησιάζουν. Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ χαρῶ τίποτε σ' αὐτὸ τὸν κόσμον. Κι' ὡστόσο, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε ὅτι δὲν φταίω ἐγὼ.

Κ' ἡ Βέρα Κορέν δάγκωσε τὰ χεῖλη της γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά της. Πράγματι, αὐτὴ ἡ «βεντέττα» εἶνε μιὰ καταραμένη. Γι' αὐτὸ σκορπίζει τὴν δυστυχία σ' ὅσους τὴν ἀγαποῦν. Μὰ καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶνε μοναδικὴ στοὺς ρόλους «μοιραίων» γυναικῶν καὶ κατασκόπων.

ΠΙΕΡ ΜΠΕΡΖΕ

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 19)

στὸ τεζάκι της. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἄγνωστος τῆς εὐωσε μιὰ σπρωξιά, ἀνοίξε τὸ συρτάρι κι' ἔχωσε μέσα τὰ χεῖρα του γιὰ νὰ πάρῃ τὰ λεφτά. Ἡ Ἐρπὲν ὁμως, πού ἦταν μιὰ θαρραλέα γυναῖκα, δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία της. Ἐκλεισε με δύναμι τὸ συρτάρι, τοῦ μάγκωσε τὰ χεῖρα κ' ὕστερα με μιὰ γεμάτη μποτίλια πού θρέθηκε δίπλα της, τοῦ ἔδωσε ἕνα τρομαχτικὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

Ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε ἕνα βογγητὸ καὶ σωριάστηκε καταγῆς ἀναίσθητος. Πέφτοντας χτύπησε γιὰ δευτέρη φορὰ στὴν προεσοχὴ τοῦ πάγκου κι' ἔμεινε στὸν τόπο.

Ἡ Κλεμάνς τότε μόνο κατάλαβε τί εἶχε κάνει. Ναί, εἶχε σκοτώσει ἕναν ἄνθρωπο! Ἐναν μεθυσμένο γιὰ ἑφτακόσια φράγκα! Μετανοημένη ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του κι' ἄρχισε νὰ τὸν κυττάζῃ. Ἦταν ἕνας νέος ὡς εἴκοσι χρόνων, με μιὰ φυσιογνωμία τσακισμένη ἀπὸ τὶς καταχρήσεις. Ξαφνικὰ ἡ

Ο ΑΓΓΕΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 12)

σκουφτε τὸ κεφάλι κάτω κ' ἐκύτταζε τ' ἄψυχο κορμί. Αὐτὸς ὁ φονιάς, τὸ θηρίο, εἶχε δάκρυα σ' τὰ μάτια. Ὅταν τὸν ἤδραν, δὲν ἔφερε καμμιάν ἀντίσταση· πέταξε μόνος του τάρματα ἀπ' τὸ σελάχι, σταύρωσε τὰ χεῖρα καὶ εἶπε :

— Τώρα σκοτώστε με ἀδέρφια!

Ἄλλη ἀρχὴ δὲν ἦταν σ' τὸ χωριὸ, τὸν παράδωσαν σ' τὸν πάρεδρο καὶ σ' ἔμένα. Τὸν ρωτῶ :

— Μωρὲ, πῶς εὐρέθηκε τὸ κορίτσι στὸν τόπο σου;

Μοῦ ἀποκρίνεται ξάστερα.

Σὰν μ' ἄφησαν οἱ σύντροφοί μου λαθωμένον, ἔλεγα πῶς θὰ πεθάνω σὰν σκυλὶ μέσα σ' τὴ σπηλιά. Πέρασα μιὰ μέρα καὶ μιὰ νύχτα χωρὶς φαί καὶ νερό· καρτέραγα τὸ χάρο νὰ με λυτρώσῃ καὶ δυὸ τρεῖς φορές ἔφερα τὸ κουμπούρι σ' τὸ στόμα, μὰ πάλι ἐδείλιασα — κάλλια νὰ μὴ δείλιαζα!

Ξάφνου ἀκούω παραπάτημα τῆ δευτέρη αὐγὴ ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Θὰ φωνάξω, λέω, καὶ ὅ,τι γίνῃ ἄς γίνῃ. Σ' τὴ φωνή μου τὴν ξεψυχισμένη ἀποκρίνεται τρομαγμένη φωνὴ κοριτσιοῦ. Ἐκεῖ πού πρόσμενα νὰ ἰδῶ τὸ χάρο νὰ μοῦ πάρῃ τὴ ζωὴ, βλέπω τὴν Κατερίνα πού ἤρχονταν νὰ μοῦ δώσῃ ζωὴ. Σ' τὴν ἀρχὴ φοβήθηκε, μὰ σὲ λίγο ἀναθάρρεψε· μοῦφερε φαί, νερό, πανὶ γιὰ τὴ λαθωματιά μου καὶ κάτι ἀλοιφές ἀπ' τὸ χωριὸ. Ἦρχονταν κάθε μέρα καὶ μ' ἔθλεπε, σὰν πήγαινε στὴ σάνη. Μ' ἐσυμπόνεσε σ' τὰ λήθια ἡ δύστυχη! Τὴ νύχτα σήμερα ὅ,τι σφάλισα τὰ μάτια, ἀκούω τὸ σημάδι τῆς Κατερίνας δυὸ λιθάκια νὰ χτυποῦν τῶνα μετ' ἄλλο τρεῖς φορές καὶ πάλι τρεῖς. Κατάλαβα πῶς κάτι κακὸ μῆνυμα φέρνει τέτοια ὥρα, με τέτοιο καιρὸ. — Γιὰ τὸ Θεὸ, μοῦ λέει, φεύγα καὶ χάθηκες. Ὁ πατέρας μου σὲ ξέρει πῶς εἶσαι ἐδῶ καὶ θάρθη ἀπόψε μ' ἕνα χωροφύλακα νὰ σοῦ πάρουν τὸ κεφάλι. — Νὰ φύγω; πῶς νὰ φύγω, πού δὲν μποροῦσα νὰ σείσω τὸ πυδάρι. Αὐτὴ μ' ἀνασῆκωσε σ' τα χεῖρα καὶ μ' ἔσυρε ὅσο μπορούσε μακριὰ ἀπ' τὸν τόπο πού ἦμουν. Γύρισε σ' τὴ σπηλιά νὰ πάρῃ ὅ,τι ἔμειν' ἐκεῖ δικό μου γιὰ νὰ μὴν εὔρουν σημάδι.

Καὶ ἐνῶ μοῦλεγεν αὐτὰ με τρεμουλιασμένη φωνὴ ὁ λαθωμένος ληστής, ἀνοίγει με μιὰς ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Μίλτος. Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ὄψη του. Τὰ μάτια ἀγρια, τὰ μαλλιά σηκωμένα, τὰ γένεια του, τὰ χεῖρα του, τὰ ρούχα του ματωμένα ἀπ' τὸ αἷμα τῆς κόρης του. Ἦτον τρελλὸς σωστοῦς τέσσαρες μῆνες. Ὑστερα ἔγεινε καλὰ, μὰ τοῦμεινε πάντα μιὰ μελαγχολία, ὡς πού πέθανε ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια με τῆνομα τῆς Κατερίνας σ' τὸ στόμα. Ἐμένα μ' ἐλύτρωσ' ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ βάρος πού θὰ εἶχα στὴ συνείδησή μου αἰώνια. Τὸ δικό μου βόλι εἶχε πάρῃ μόνον τὸ μανίκι τῆς κάππας. Ἡ Κατερίνα σκοτώθηκε ἀπ' τὸ χεῖρι τοῦ πατέρα της.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ἐρπὲν γούρλωσε τὰ μάτια της. Ἐκεῖ στὴ δεξιὰ μεριά τοῦ στήθους του πού φαίνονταν ἀπὸ τὸ πουκάμισό του πού εἶχε σκιστῆ κατὰ τὴν πάλη τους, εἶχε διακρίνει ἕνα κόκκινο σημάδι. Ἐνα μικρὸ κόκκινο σταυρὸ.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν! Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια! Ὅχι, δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ Φάθιος!...

Καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὶς τσέπες του μήπως ἀνακαλύψῃ κάτι πού θὰ τῆς ἔδινε μιὰ ἐλπίδα. Στὴν ἀρχὴ θρῆκε ἕνα μαχαίρι, ἔπειτα ἕνα κλεφτοφάναρο, κατόπι μερικὰ ψιλὰ καὶ τέλος μιὰ λερωμένη ταυτότητα. Ἦταν ἀπὸ τὸ Ἄσυλο τῶν Ἀπόρων. Πιστοποιοῦσε ὅτι ὁ Φάθιος Τουρέλ εἶχε πάρει τὸ πτυχίον τοῦ τεχνίτη κι' ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ αὐτὸ πρὸ ἔξη μηνῶν.

Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἦταν τὸ νόθο παιδί της πού εἶχε καταντήσῃ ἕνας λωποδύτης, μὴ θρίσκοντας δουλειὰ γιὰ νὰ ἐργασθῆ. Καὶ τότε ἡ Κλεμάνς κατάλαβε ὅτι εἶχε σκληρὰ τιμωρηθῆ ἀπὸ τὴ θεία δίκη. Γονάτισε κάτω, μπρὸς στὸ νεκρὸ παιδί της, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τὰ δάκρυα πού δὲν εἶχε χύσει σ' ὅλη της τὴ ζωὴ, τρέχανε τώρα ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της.

— Φάθιε!... Παιδί μου!...

Μὰ ὁ Φάθιος δὲν σάλευε καθόλου.

Κι' ἔξω ὁ οὐρανὸς ἔκλαιγε κι' αὐτὸς, θρηνοῦσε γιὰ κάτι παντοτεινὰ χαμένο, σὲ χειμάρρους ραγδαίους ἀτελειώτης βροχῆς.

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΥΠΟΝ